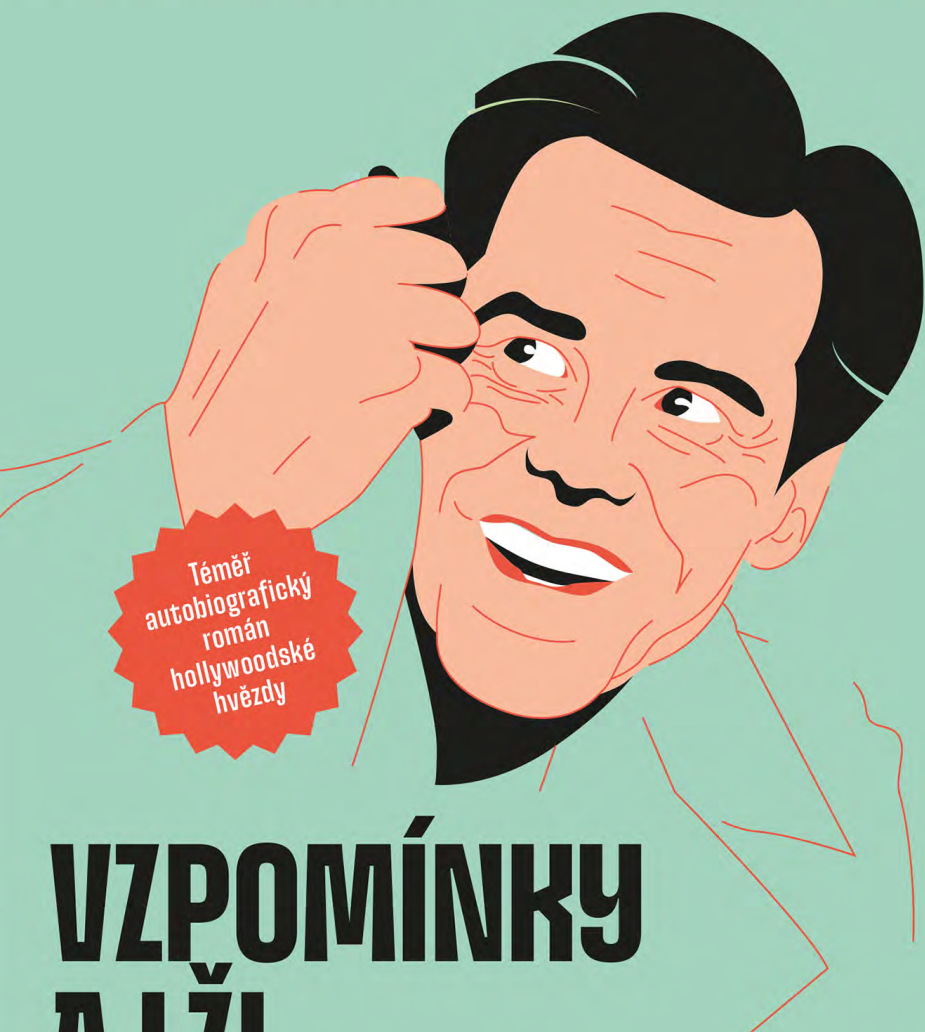

**JIM
CARREY**

**DANA
VACHON**

Téměř
autobiografický
román
hollywoodské
hvězdy

**VZPOMÍNKY
A LŽI**

xyz

Vzpomínky a lži

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

Jim Carrey, Dana Vachon

Vzpomínky a lži – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

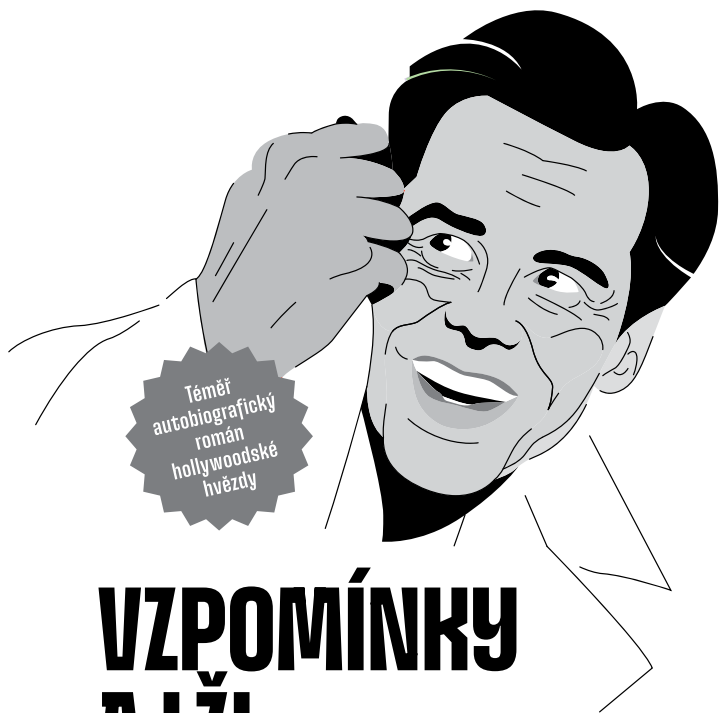
Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

**JIM
CARREY**

**DANA
VACHON**

Téměř
autobiografický
román
hollywoodské
hvězdy

VZPOMÍNKY A LŽI

xyz

Jim Carrey and Dana Vachon: Memoirs and Misinformation

Copyright © 2020 by Some Kind of Garden, LLC

Translation © Miroslav Zelinský, 2025

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7683-932-8

ISBN e-knihy 978-80-7683-942-7 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7683-943-4 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7683-933-5 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Mému velkému bratru Johnovi

*Protože jméno je pro člověka tak zdrcující ranou,
že se z ní nikdy nevzpamatuje.*

MARSHALL McLUHAN

PROLOG

Znali ho jako Jima Carreyho.

A do poloviny onoho prosince se jeho pečlivě udržovaný trávník změnil ve vyprahlou pustinu. V noci, po městem povolené desetiminutovce kropení, ležela stébla trávy v mělkých kalužích – řídká a ochablá jako matčiny vlasy v posledním morfinovém potu.

Los Angeles se řítí do pekla už od dubna. Po sérii parných dnů nezbyla v nádržích ani kapka vody a předpověď počasí 36, 37, 41, 39 stupňů Celsia připomínala magický náramek sadisty. Minulý týden se jako čepel vystřelovacího nože na obloze zahalené popelem zableskla F-16. Stalo se to právě ve chvíli, kdy jeden ze zahradníků v domě na Hummingbird Lane zkolaboval horkem a začal se zmítat v křečích. Když ho záchranáři odnášeli do domu, vzpíral se a blábolil, že mu Panna Maria slíbila za tři dolary sladk v chladivém stínu rokle. Večer se přihnaly Santa Anas,

ty ďábelské větry, které z člověka vysávají duši. Policejní sirény houkaly po celém městě a obloha se při západu slunce měnila z napalmově oranžové na tmavě fialovou. Každé ráno pak do velkého domu vnikal smog z kaňonů, který prosakoval skrz vzduchové filtry, nedávno vybavené senzory na detekci útoku nervovým plynem.

Po měsících kolapsu a katastrof byl zarostlý a oči měl zakalené. Ležel nahý v posteli, natolik jiný, než byla jeho špičková forma, že kdybyste ho teď sledovali přes heknutou bezpečnostní kameru, sotva byste uhodli, že je to on, a mohli byste si ho splést s libanonským rukojmím. Teprve kdybyste si pozorněji prohlédli jeho nateklý obličej, došlo by vám to: *Tohle není obyčejný invalida, ležící před televizí na obrovské posteli. A kdyby jeho tvář ozářilo červené logo Netflixu z neviditelné obrazovky, řekli byste si: Toho znám. Viděl jsem ho na všem možném, od billboardů po krabice s cereáliemi. Je to filmová hvězda: Jim Carrey.*

Před několika týdny propašoval zrádce z jeho početné ochranky 30 sekund záznamu z domácí bezpečnostní kamery a prodal ho časopisu *Hollywood Reporter*. Bylo na něm vidět, jak Carrey dovádí v bazénu v poloze plodu, hlavu má pod vodou a nařiká jako uvězněná kosatka. Jeho tisková mluvčí Sissy Boschová řekla časopisu *Variety*, že se připravuje na roli Jana Křtitele pro Terrence Malicka, který to taktně odmítl komentovat. Video se prodalo za pět tisíc dolarů, což je dost velká částka na to, aby vzbudila to nejposvátnější zvířecí chování, spontánní tržní reakci. Dům byl v obležení paparazziů, a když už pátý slídlil přelezl zadní plot pozemku, ochranka ho

zvedla o pět metrů, obehkala žiletkovým drátem a pustila do něj elektrinu, což Jima stálo osmdesát pět tisíc dolarů, včetně úplatku městské radě. Od té doby Jim poslouchal syčení a kvičení divokých zvířat, která elektrickým proudem zabil, ale bral to jako politováníhodnou nutnost, zvířecí oběť svému božstvu. A přestože někteří uvěřili historce Sissy Boschové o Janu Křtiteli, většina poznamenala, že toto tvrzení nevysvětluje, proč Carrey viditelně přibral, ani proč někteří v jeho mumlání zřetelně slyšeli čínský přízvuk.

Bylo právě 2:58 po půlnoci.

Už sedm hodin se díval na televizi.

Televizní maraton začal epizodou ze seriálu *Prehistoričtí predátoři* o megalodonovi, metle dávných moří. Následoval seriál *Kromaňonci versus neandrtálci*, příběh o tom, jak se cesty těchto pravěkých bratranců rozdělily na afrických pláních, pak se jako cizinci znovu setkali v Evropě a začali bojovat o přežití. Kromaňonci zuřivě bojovali a zanechali za sebou hladovějící neandrtálské sirotky, kteří zoufale vykukovali z francouzských jeskyní do sněhové bouře. Jim věděl, že jejich žalostný křik znamená úplné vyhlazení neandrtálců. Byl napůl francouzský Kanaďan, a když se od moderátora dozvěděl, že má v sobě neandertálskou DNA, uvědomil si, že je vlastně potomkem těch ubohých sirotek. Jejich strašlivý osud začal vnímat jako svůj vlastní, po tváři mu začaly stékat slzy zoufalství, a když jeho zoufalství dosáhlo vrcholu, stiskl otlým palcem pauzu a drobné neandertálské tváře na obrazovce zamrzly. Deset minut tam ležel, trásl se a bez ustání šep-

tal „ach bože“, dokud Netflix, skoupý na své frekvenční pásmo, automaticky nepřepnul na hlavní menu a nevrhl červené světlo na něj a jeho dva hlídací psy – identická dvojčata, rotvajlery s ocelovými zuby, kteří oba slyšeli na jméno Jophiel. Společné jméno jim dal kvůli maximální efektivnosti ve stavu nouze, aby je oba dva mohl přivolat jediným povel, to kdyby se některému z množství nepřátel Jima Carreyho podařilo vloupat se do domu a on by měl jen několik vteřin na to, aby zareagoval.

V tom stavu hrůzy objevil vlastní dlouhotrvající neexistenci, dokonce začal pochybovat, zda má vůbec smysl být součástí druhu, který se věčně točí v bludném kruhu utrpení a bolesti.

Přemýšlel, jestli ta poslední zpráva šířící se sociálními sítěmi rychlostí blesku, která vydělala jeho tiskovou mluvčí, nakonec není pravdivá. Možná opravdu přišel o život při snowboardingu v Zermattu. Na YouTube viděl video o tom, jak divně plyne čas během umírání. Poslední vteřiny se prodlužují a člověk z toho má hluboký prožitek. Co když je už mrtvý a neocitl se v nebi ani v pekle, ale v očistci, připoutaný na lůžko?

O márnici v Los Angeles slyšel různé historky. Znudění návštěvníci si prý fotografují slavné mrtvolky a poté obrázky prodávají TMZ za zálohy na domy ve Valley. Přepnul na YouTube, jehož algoritmy jako by četly jeho myšlenky a nabídly mu sestřih záběrů na mrtvé celebrity. Záběr na Johna Lennona. Bezduhá tvář na vozíku, vystavená na odív davu. Když mohli tohle udělat Johnu Lennonovi...

Před očima se mu zjevil obraz jeho vlastního mrtvého těla, nateklého a zapáchajícího, nad ním ti tupci z márnice, záře kamer.

„K čertu!“ zašeptal, ale nebyl si tak docela jistý, jestli se mu to jenom nezdálo.

Vstal, odkráčel do koupelny a proud teplé moči z močové trubky muže středního věku jej přesvědčil, že je stále naživu. Srdce mu divoce bušilo. Co když umře ve spánku a ráno ho najdou ležet ve vlastních exkrementech? Co když všechny ty záchvaty paranoie, které jej přivedly až do tohoto okamžiku hrůzy ze smrti, byly předzvěstí, že brzy zemře? Co když ta údajná nehoda při snowboardingu v Zermattu byla pouze chytrým šálením osudu? Ne, má-li umřít, chce vypadat co nejlépe – útroby bude mít čisté jako lilie.

S tímto rozhodnutím usedl na japonskou toaletu, vyprázdnil střeva, utřel se a pak skočil do sprchy, důkladně si vymyl všechny tělesné otvory, osušil se a napudroval. Přešel ke kosmetickému zrcadlu, upravil si obočí, vytrhal chlupy z uší a na čelo, krk a klíční kosti nanesl silnou vrstvu make-upu, takže vypadal jako řecká busta.

Už byl připraven na ty hlupáky z márnice.

Byl velká hvězda, řeknou. Takového úspěchu jako on dnes už dosáhne málokdo.

Při této představě se bál o trochu méně.

Opět se usadil na posteli a začal sledovat první věc, kterou mu Netflix nabídl: *Poslední hodiny Pompejí*.

„Tohle byl Long Island nebo Riviéra antického světa,“ řekl moderátor Ted Berman, Indiana Jones třetí katego-

rie v plstěném klobouku z bazaru. Jim měl opět pocit, že realita splývá s fikcí, z Vesuvu se valil digitálně animovaný oblak hořícího popela a počítačově vytvořený obraz stoupal spolu s ním vysoko nad město, poté se zastavil a zamířil přímo do středu kráteru, který najednou vypadal tak nekonečný a všepohlcující, až vykřikl: „Kontrola zabezpečení!“

„Vnitřní prostory čisté,“ odpověděl mu dům hlasem singapurské opiové dědičky, trávící léto v Provance. „Jsi v bezpečí, Jime Carrey.“

„Stav ochranné bariéry?“

„Plně elektrizovaná.“

„Zvýšíme napětí. Pro jistotu.“

Když ostatným drátem proběhlo dvacet tisíc voltů, světlo obrazovky potměnělo a ozval se zvuk, jako kdyby se kolem pozemku zavíral obrovský zip.

„Řekni mi ještě jednou, že jsem v bezpečí,“ ozval se Carrey.

„A milovaný.“

„Jsi v bezpečí. A milovaný.“

„Řekni mi něco hezkého. O mně.“

„Tvá měsíční spotřeba vody klesla o tři procenta.“

„Lichtotnice.“

Obrazovka se opět rozzářila a program pokračoval. Pompejemi právě otřásalo zemětřesení, přírodní jev, který Římané do té doby nikdy nezažili. Někteří si mysleli, že je to první dějství zázraku a zůstali ve městě, aby viděli, co se bude dít dál. Jiní si nebyli až tak jistí a raději utekli za městské hradby.

„Nikdo nemohl tušit,“ pokračoval Ted Berman, „že všichni, kteří zůstali, zemřou.“

Následovala série okamžiků zoufalství hlavních aktérů dokumentu: loďařský magnát a jeho těhotná manželka, mladé sestry, které se narodily v bordelu, vysoce postavený úředník se svou rodinou a africkým otrokem.

Jim se slzami v očích přemýšlel: *Je rozumné dál sledovat Pompeje, když mám stále před očima živý obraz megalodona? A taky ty neandrtálské sirotky zmrzlé ve francouzské jeskyni?*

Charlie Kaufman mu jednou řekl, že hlavní iluze filmu, tvořená z jednotlivých filmových rámečků vyvolávajících dojem plynulého pohybu, je stejný trik, který vytváří v myslí dojem času – že minulost a přítomnost jsou smyšlené pojmy, potřebné fikce. Znamená to, že on i Pompejané jsou jenom odlišné čtverečky celuloidu? Cítí oni zničení jeho světa stejně, jako on cítí zničení toho jejich? Existuje pouze jedna bolest? Pokud by to byla pravda, muselo by to platit nejen pro původní Pompejany, ale i pro herce, kteří je ztvárňují, lidi, kteří ze všech sil usilují dostat další roli.

Aby je bylo vidět. Aby něco znamenali.

Svět vládne peníze. Peníze z nich všech udělaly nájemné snílky.

Ale já nemusím být jako oni...

Můžu se hned teď na všechno vykašlat a být prostě šťastný...

Ale jak by to štěstí vypadalo? V tuto chvíli si na to nedokázal vzpomenout. Hluboký smutek ho přimáčkl k posteli a ztisícínásobil každý kilogram jeho hmotnosti. Posbíral

zbytky sil, aby dokázal zvednout prst, a poslal textovou zprávu Nicolasu Cageovi, muži, jehož umělecká kuráž mu vždycky dodávala odvahy.

Nicu? Když jsi říkal, že duchové mrtvých jsou všude kolem nás, myslíš to obrazně nebo doopravdy?

Ale jeho skvělý přítel neodpověděl.

Nicu?

Opět žádná odpověď.

Vteřiny na něj dopadaly jako obrovské žulové kvádry.

Rozhodl se opustit Netflix.

Dá si tuňákový salát z chladničky, potom půjde ven a možná si v bazénu zahraje na utopence. Zvedl hlavu z polštáře, připraven k akci, ale pak ji položil zpět, protože jím najednou projela jistota, že mrtvým Pompejanům dluží, aby je bez přerušení sledoval až do konce.

Stiskl tlačítko Play.

Archeologové z Frankfurtu digitálně zrekonstruovali vykopané zříceniny budov. Jak daleko bude tato technologie, přemýšlel Jim Carrey, až vykopou jeho? Co si o něm budou lidé z budoucnosti myslet? Dokážou uhodnout, co mu vířilo hlavou? O jeho zbankrotovaném otci? O jeho sladce trpící matce? Dokážou lidé jednoho dne zrekonstruovat trosky mysli stejně jako zbytky těla?

Kostry dvou sester, které objevili v pompejském bordelu, měly zdeformované zuby a vědci došli k závěru, že to byl důsledek vrozené syfilidy.

„Přišly na svět s touto společenskou nemocí,“ prohlásil moderátor Ted Berman. „Ačkoli byly nevinné, trpěly neustálými bolestmi.“

V dramatizovaném pohledu do minulosti věnovala kamera dívkám detailní záběr. S latexovými puchýři na víčkách fascinovaně hleděly na Vesuv. V roce 1993 popsal guru Viswanathan Carreyho auru coby „nádherou, zářivou, růžovo-zlatou“ a naučil ho cítit její posuny uvnitř jeho dočasného těla. Nyní, když se syfilitická dvojčata krčila pod vulkanickým deštěm, cítil, že se jeho aura obloukem vypíná až k televizní obrazovce. Lekl se, že mu berou duši – nebo ještě hůř, že z něj duše uniká.

Jophieli, náklonnost! chtěl vykřiknout, když oblak popela z Vesuvu na obrazovce zcela zahalil slunce, ale zmohl se jen na tichý vzdech. Ponořený do tmy, zaskočený touto novou zkušeností neschopnosti slova, Carrey po chvíli konečně vyšťekl: „Náklonnost!“ a oba psi okamžitě vyskočili, lehli si vedle něj na postel, každý z jedné strany, a začali mu olizovat slzy z brady.

„Hluboká náklonnost!“ zavelel Carrey a psi (vycvičení tak, aby se ke každému, kdo ta slova vysloví, chovali jako laskavá matka a sami se přitom cítili jako šestitýdenní štěňata) mu teplými jazyky olizovali nejen obličej, ale také krk. Kdyby se jejich ocelové tesáky neotíraly o jeho krční tepnu, snadno by si mohl splést Pavlovův reflex s projevem skutečné náklonnosti.

Pohled mu opět sklouzl na obrazovku: záběr na lidské kosti vystavené na ocelovém stole.

„Tělesné pozůstatky ženy,“ řekl jeden z Němců. Kamera se přiblížila k modré laserové mřížce, která doplnila scan. „Bohaté ženy. Asi osmnáctileté.“

Střih do minulosti: žena leží na hedvábné pohovce ve své vile a večerí. Křehká kráska utírá svému manželovi ústa s něhou, o níž je Jim přesvědčen, že je projevem hereččina vlastního umění milovat.

Jedinou skutečnou, nesobeckou lásku, touhu dávat bez potřeby brát, Jim zažil jen jednou v životě, a to během deštivého července roku 1982 s Lindou Ronstadtovou, která byla o šestnáct let starší. Zpívala mu španělskou milostnou píseň *Volver, volver*, tklivou ukolébavku, která mu rozechvívala duši, a přitom si ho tiskla k opálené hrudi a prsty mu pročesávala vlasy. „*Volver, volver, volver...*“

Ta slova cestovala časem až do tohoto okamžiku: „Vrať se, vrať se, vrať se...“

Ale jak by mohl?

Už nebyl tím chlapcem s rozzářenýma očima, kterého držela v náručí. Zabil to nevinné dítě a rozpustil jeho tělo v kyselině zhýralosti? Záviděl tomu k smrti odsouzenému Pompejanovi a jeho něžné manželce. V té obrovské posteli se cítil strašně sám a v uších mu zněl Lindin hlas: „*Volver, volver, volver...*“

Laserová mřížka tančila po skeletu ženy a zastavila se na kostech roztroušených pod jejím hrudním košem. Jeden z Němců vyfukal povel na počítači. Kosti vytvořily v digitální děloze na obrazovce malou kostru. Další úde-ry na klávesnici přidaly kostře vrstvu růžové pokožky, pár mločích očí a napůl zformovanou ruku. Drobný prstík se zasunul do našpulených rtíků.

„Čeká dítě,“ prohlásil Němec. „Chlapce.“

Ke Carreyho slzám bezútěšnosti se přidaly nové slzy ztracené naděje.

„Oblak přehřátého popela se hroutí pod vlastní hmotností,“ vysvětloval Ted Berman. „Zatím byla žena s manželem pod klenbami své vily před padající pemzou v bezpečí, ale teď je stihne nejstrašnější osud Pompejanů: pyroklastický proud. Jelikož teplota vzduchu dosahuje dvě stě šedesát stupňů Celsia, měkké tkáně ženy doslova explodují a mozek jí roztrhává lebku.“

„Ne...“ vykřikl Jim Carrey.

„Exploduje i lebka dítěte. Možná o zlomek vteřiny později nežli matce vnitřnosti prorazí hrudní koš.“

„Ne, prosím...“ zaúpěl Jim Carrey.

A pak se vulkanický oblak na obrazovce s rozlišením 8K zhroutil do sebe a kaskádovitě padal po bocích digitálního Vesuvu jako lavina. Syfilitické dívky, úředník, mladí manželé a jejich dítě, spolu s jejich sny, se v okamžiku proměnili na uhl. Jejich těla se rozplynula v oblaku smrti, jehož černota zatemnila ložnici na Hummingbird Lane, oblak se pomalu valil přes digitální Neapolský záliv. Carrey bolestně zasténal a zavřel oči jako malý kluk.

Když je opět otevřel, Ted Berman chodil po odkrytých ulicích Pompejí v současnosti. Kamera procházela řadu po řadě sádrové odlitky. Těla uvězněná v okamžiku smrti, některá s výrazem hrůzy ve tváři, jiná chránící si nashromážděné poklady, další klidná, rezignovaná. A nakonec: muž se ženou, ležící bok po boku, jeho ruka na jejím břiše s nenarozeným dítětem. A Jim Carrey, známý svými bláz-

nivými gagy a směšným zmatkováním, se zkroutil do klobíčka a rozbrečel se. Ano, byl skutečně na dně. A přitom kdysi zářil jako jasná hvězda.

Ach, měli jste ho tehdy vidět.

KAPITOLA 1

Ano, kdysi byl hvězdou největšího kasovního trháku sezony, který bez námahy vydělal 220 milionů dolarů z distribučních teritorií rozprostírajících se „od Tuscaloo až po Timbuktu“. Do Carreyho finančních zásob z tohoto zisku přiteklo pětatřicet procent. Úspěch byl o to sladší, že dokonce i podle jeho vlastního hodnocení film nepatřil mezi jeho nejlepší: čím větší beztrestnost, tím blíže k Bohu.

Film uváděli ve všech světových metropolích, v Londýně, Moskvě, Berlíně, a Carrey se stal miláčkem publika. Do Říma vkročil jako Caesar, ale skončil jako jeho karikatura. Když si hrdě vykračoval po stometrovém červeném koberci, zakopl o novináře, který se krčil rovnou za jeho patami a vyčkával na svou příležitost jako skokan z útesu na příliv. Carrey skončil na zemi, roztažený jako žába, a hlavou a rameny narazil na koberec tak silně, že byl dav

přesvědčen, že skončil přímo před jeho zraky. Jak tam tak ležel, vzpomněl si na svého strýce Desa, jehož zastřelili cestou na karneval, když měl na sobě kostým Bigfoota. Někteří vyrazili, aby hvězdě pomohli vstát, jiní jen zalapali po dechu. Carrey je nechal chvíli v nejistotě, pak vyskočil, s nohama rovnýma jako strunka, a následné rozhovory absolvoval s jedním okem zalepeným.

Později se v paláci Quirinale podávala slavnostní večeře na jeho počest. Italský prezident nechal prostřít stůl pro sto hostů. Všichni přišli proto, aby využili příležitosti strávit večer v přítomnosti hereckého génia a s uznáním sledovali, jak Carrey v čele stolu požádal ostříleného someliéra, zda může zkontrolovat lahev, ze které mu naléval víno. Muž přestal nalévat a podal mu lahev. Carrey přičichl k zátce, pozorně si prohlédl etiketu, což byla pouhá předehra k tomu, co následovalo: přiložil si lahev k ústům, mohutně si zavdal a s výrazem skutečného znalce prohlásil: „Výborné, může být. Určitě jim bude chutnat.“ Sál zaburácel smíchem. Smál se švýcarský obchodník s uměním, smáli se tři muži z Mercku, smáli se i číšníci a kuchaři vykukující z kuchyně. Smál se i člen Camorry, který v tom týdnu poslal dvě mrtvoly dolů po Tibeře. A smál se i manžel švédské velvyslankyně. Všichni se dusili smíchy z toho náhlého vysvobození z pout snobských manýrů, a když v tu římskou noc spolu jedli a pili na mramorové terase, smích je spojoval napříč jazyky.

Dvanáctičlenný orchestr hrál tango, hudbu, která majitelku sítě čistíren, osamělou, plnoštíhlou padesátnici, přiměla po třech sklenicích prosecca k rozhodnutí, že

když zaplatila zkorumpované sekretářce ještě zkorumpovanějšího senátora pět tisíc dolarů, aby tam mohla být, neexistuje jediný důvod, proč by nemohla požádat Carreyho o tanec. Vystřelila k němu jako teplem naváděná střela a Carreyho cosi v její troufalosti oslovilo. Svým bodyguardům dal pokyn k odchodu, chytil ji za ruku a vyvedl ven na kolonádu, kde předvedli vášnivé tango. Byla překvapivě pružná, připravená na každou otočku, ačkoli jí prsty, mastné od grilovaného mořského okouna, klouzaly. Carrey z jejich tance udělal představení. Nejprve předstíral zoufalství zhrzeného milence, pak si její ruku přehodil přes rameno a přitáhl si ji těsně k sobě s pohledem, který říkal: *Už nikdy tě nechci ztratit*. Už celou věčnost ji takto nikdo nedržel v náručí. Točili se jako kolidující galaxie, orchestr se vznášel spolu s nimi, dav žádal crescendo a také ho dostal. Carrey ohnul ženu v pase, a když viděl její rty našpulené v očekávání polibku, olízl její zpocenou tvář od brady až po čelo a pak se na ni podíval pohledem šťastného štěňátka. Tato karikatura lásky postavila celý sál na nohy a do srdcí všech přítomných zasela semeno touhy, dokonce i do jeho.

Když se vrátil do svého domu v Brentwoodu, v jeho známé tváři nezůstala po tom bezstarostném dovádění ani stopa a přirozené charisma, které z ní ještě nedávno vyzařovalo, vystřídala únava.

Film se pomalu vytrácel z povědomí veřejnosti.

Cítil, že spolu s tím klesá na duchu, jako by na něj působily jakési neznámé zákony spojení člověka s prů-

myslem. Byl osamělý. A toužil, upřímně, byť absurdně, po skutečné verzi frašky, kterou předvedl s tou korpulentní *duchessou*.

Dala mu voucher na deset bezplatných žehlení košil, a když ho vytahoval z peněženky, masochisticky se fixoval na představu, jaké to mohlo být s Renée Zellwegerovou, jeho poslední velkou láskou. Opustila ho kvůli toreadorovi Morante de la Puebla. Seděl sám na své brentwoodské pohovce a tupě zíral na televizní obrazovku a v tu chvíli si uvědomil, že jeho srdce se z té rány nikdy zcela nezhojilo. Bezmyšlenkovitě přepínal mezi dokumenty *Engineering the Reich*, ve kterém Wernher von Braun vystřeloval lidi přes zvukovou bariéru jako přípravu na program Apollo, a *Vietnam Reunions* v HD, ve kterém se beznohý Američan objímal s bezzubým Vietnamcem na kopci v džungli, kde oba ztratili mládí.

Někde mezi přepínáním narazil na program TNT *Oksana* a jedna z trilionů synapsí v jeho mozku se rozsvítila jasněji než ostatní, dožadujíc se, aby zůstal na tom kanálu. S úžasem hleděl na obrazovku, kde Georgie DeBusscherová, herečka třetí, nebo dokonce čtvrté kategorie, která v rámci možností svého skromného talentu ztvárňovala postavu ruské vražedkyně, mučila kyrgyzského obchodníka se zbraněmi, kterého vylákala do konspiračního domu v Bukurešti pod příslibem exotického sexu. Nadrogovala ho a spoutala, a když se probral, žádala od něj protilátku proti masožravému viru, který kazil dějový oblouk její postavy. Muž s odvoláním na „rychlost vzniku nových mutací“ prohlásil, že jí nemůže pomoci. Do stehenní kosti

mu zapíchla elektrickou vrtačku a karate úderem do nosu ho zabila.

Při pohledu na Georgii ve chvíli vrcholného násilí Jimovo podvědomí vnímalo její oči jako oči své matky, její pokožku jako pokožku své matky a její nos jako nos své matky: omyl, který naplnil jeho vědomou mysl čistým, sladkým vytržením.

Jimovo dětství bylo poznamenáno finančními problémy milovaného otce Percyho, až se rodina nakonec ocitla v chudobě. Úpadek rodiny měl neblahý vliv na zdraví jeho matky Kathleen, a to až do takové míry, že byla přesvědčena, že brzy umře.

„Lékaři říkají, že můj mozek odchází neuvěřitelnou rychlostí!“ prohlásila jednou při rodinné večeři a ta slova vyvolala v malém Jimovi hrůzu. Báł se, že se jednoho dne vrátí ze školy a najde mámu ležet na zemi bez mozku. Lékaři jí předepsali kodein a Nembutal. Stala se závislou na lécích proti bolesti jako mnoho dalších. Aby matku rozveselil, předváděl jí své první komické scénky. Jako sedmiletý, hubený jako tyčka, vběhl do její ložnice v trenýrkách a předstíral, že je útočící kudlanka nábožná. Vykrucoval hlavu na stranu a cvakal kusadly, což matku rozesmálo a alespoň na chvíli zapomněla na své utrpení, které se časem zhoršovalo.

Tablety proti bolesti si však po desetiletích užívání vybraly svou daň. Když rodičům nakonec došly peníze, Carrey jim navrhl, aby se přestěhovali k němu do North Hollywoodu.

Matka trpěla artritidou, celé dny proseděla na pohovce a kouřila jednu cigaretu za druhou. Jednou se vrátil domů

z natáčení svého prvního televizního seriálu *The Duck Factory* pro NBC a našel ji spát na pohovce s hořící cigaretou na polštáři.

Potom ten seriál zrušili, a protože i on měl finanční problémy, s hlubokou lítostí jim oznámil, že se musí vrátit zpět do Kanady, protože tam si alespoň budou moci dovolit zdravotní péči, když onemocní. Slíbil, že jim pošle peníze.

„Ty nikdy nesplníš, co slíbíš, Jime,“ řekla mu. „Prostě neumíš dodržet slovo.“

Byla to pro něj tvrdá rána, jako by mu vrazila nůž do srdce.

Někdy ji ve snu škrtil a potom se budil celý zpocený s pocitem viny za pomyslnou matkovraždu, naplněný touhou po ztracené mateřské lásce, která se ho opět zmocnila při pohledu na Georgii v televizi. Kdo je ta herečka, jejíž tvář ho tak upoutala? Co je to za program? Stiskl tlačítko INFO: „*Oksana – subjekty zrušeného experimentu z dob studené války hledají pravdu.*“

Na dvacet úmorných hodin se stal součástí jejich příběhu. Sledoval, jak Georgie DeBusscherová a její sestry násilím vnikly v Moskvě do laboratoře, kde se dozvěděly, že jsou naprogramované vražedkyně, stvořené z vajíček sovětských gymnastek a oplodněné zmraženými spermiemi Josifa Vissarionoviče Džugašviliho, známého pod jménem Josif Stalin, a vychované superpočítači na jednom z Aleutských ostrovů. Okouzlen její krásou si představoval, že vyrůstala jako malá Kennedyová, jediná dívka v rodině se samými chlapci. *Po party určitě hrávala na pláži*

s *bratry rugby*, pomyslel si, když viděl, jak kopem s otočkou složila na zem jednoho z urostlých chlapů.

Nemohl být dál od pravdy.

Georgie se narodila asi sto kilometrů od Iowa City a vyrůstala na ulici s rozbitými chodníky. Její otec, učitel tělocviku, byl alkoholik. Její matka, tichá a přizpůsobivá osoba, pracovala jako zdravotní sestra na porodním sále. Georgie byla z osmi dětí, které věčně bojovaly o místo v koupelně a o rozmrazenou večeři. Ve čtrnácti se v pořadí probojovala ze středu až na vrchol a nad svými sedmi sourozenci si získala převahu. Jelikož rodinné finance byly omezené, každé další dítě muselo být o trochu vyčuranější než to předchozí.

Získala rotariánské stipendium ke studiu na Michiganské státní univerzitě a chybou v hlavním počítači ji zařadili rovnou do posledního ročníku, na seminář z teorie her, kde za práci s názvem „Rozhodování pro měnění se časy“ hravě dostala áčko, protože myšlenky přicházely úplně přirozeně. Po promoci odešla do Los Angeles, kde krátce pracovala jako modelka. Potom poslala úvahu o Robinsonu Crusoeovi a sérii fotografií v bikinách castingovému agentovi, který ji vybral jako účastnici reality show *Trosečníci: ostrov Lubang*.

Tam se během roku 2000 stala terčem nenávistných útoků milionů diváků za to, že podrazila svou nejlepší přítelkyni z kmene Gee-Lau, obchodní zástupkyni kosmetické firmy Mary Kay, jistou Nancy Danny Dibble. Nevýraznou Nancy s jizvami po akné na tváři vybrali do programu

díky silnému ohlasu, který vyvolala v cílových skupinách – byla to upřímná lítost. Producenti ji nasadili jako morální překážku. Pro soutěžící byl logický tah co nejdříve se jí zbavit, bez nejmenší lítosti. Jenže co dluh silnějších vůči slabším? Co ztráta iluzí o morálce u diváků a hněv, který to u nich může vyvolat?

Samozřejmě, životem ostřílená Georgie si toho byla moc dobře vědoma, proto se hned chopila příležitosti lacině si získat spojení. Už během prvních hodin na ostrově, kdy trosečníky rozdělovali do kmenů na základě sedmnácti záběrů z kamer, zapůjčila Nancy svůj balzám na rty. A přestože Nancy možná nikdy neměla milence, nebyla o nic méně erotickým stvořením než kdokoli jiný. Všechno je to on-line, pětisekundová voyeurská opera: komprimovaný nával touhy v očích Nancy ve chvíli, kdy jí Georgie nanáší balzám značky ChapStick na rty. Kolik času uplynulo od chvíle, kdy se někdo dotkl Nancy Danny Dibble? „Ještě,“ vzdychla a Georgie si přejela balzámem po rtech. To gesto daleko přesáhlo její původní skromný záměr a zaselo semínko přátelství, které se upevnilo ve třetím díle, když Georgie s tváří ozářenou ohněm u táboráku poznamenala, že Danny je pro dívku nezvykle neutrální jméno. Kameraman se přikrčil, namířil kameru přímo na její obličej a Nancy ochotně promluvila. Prozradila, že to jméno přijala na památku svého bratra, který se utopil na jaře 1977, když se vrhl do rozvodněné Mississippi, aby zachránil Dolly, změť zbytků utěrek na nádobí a hadrů na podlahu s fialovými knoflíky místo očí, jedinou panenku, kterou Nancy v životě vlastnila. Dokonce